

Hans Christian Andersen

Οι Αχριόκυκνοι

Εικονογράφηση: Günther Jakobs

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Εκεί που ταξιδεύουν τα χελιδόνια, όταν έρχεται στον τόπο μας ο χειμώνας, ζούσε κάποτε ένας βασιλιάς. Είχε έντεκα γιους και μια κόρη, που την έλεγαν Ελίza. Αλλά πήρε γυναίκα του μια κακιά βασίλισσα, που δεν ήθελε ούτε ζωγραφιστά να βλέπει τα παιδιά του.

Αμέσως μετά τον γάμο, η μητριά τους άρχισε να κακολογεί τα πριγκιπόπουλα στον άντρα της, ασταμάτητα. Και τελικά, τα κατάφερε: ο βασιλιάς θύμωσε με τα ίδια του τα παιδιά. Έβαλε τότε η κακιά βασίλισσα με τον νου της να μεταμορφώσει τα παιδιά σε άγρια όρνια, για να τα διώξει από το παλάτι. Μα δεν μπορούσε να το πετύχει όπως το 'θελε: οι πρίγκιπες μεταμορφώθηκαν σε έντεκα πανέμορφους αγριόκυκνους. Φωνάζοντας σπαραχτικά πέταξαν έξω από τα παράθυρα του παλατιού, πάνω από τους κήπους τους βασιλικούς και τέλος χάθηκαν πέρα, στο μεγάλο θεοσκοτεινό δάσος, το οποίο απλωνόταν ως εκεί που άρχιζε η θάλασσα.

Η Ελίza δεν ήξερε τι απέγιναν τ' αδέρφια της. Μεγάλωνε, λοιπόν, κι ομόρφαινε· κι ούτε που της περνούσε από το μυαλό πως η μητριά της την ζήλευε και ήθελε το κακό της.

Ένα πρωί η βασίλισσα πήρε τρία βαιράκια, τα φίλησε και είπε στο πρώτο: «Άντε να θρονιαστείς πάνω στο κεφάλι της Ελίζας, όταν θα κάνει το μπάνιο της. Για να γίνει τεμπέλα σαν εσένα!» Και στο δεύτερο είπε: «Άντε να θρονιαστείς στο μέτωπο της Ελίζας, για να γίνει άσχημη σαν εσένα και να μην την γνωρίζει ο πατέρας της!»

Και στο τρίτο: «Άντε να θρονιαστείς πάνω στην καρδιά της και δώσ' της την κατάρα σου, για να βασανίζεται και να υποφέρει».

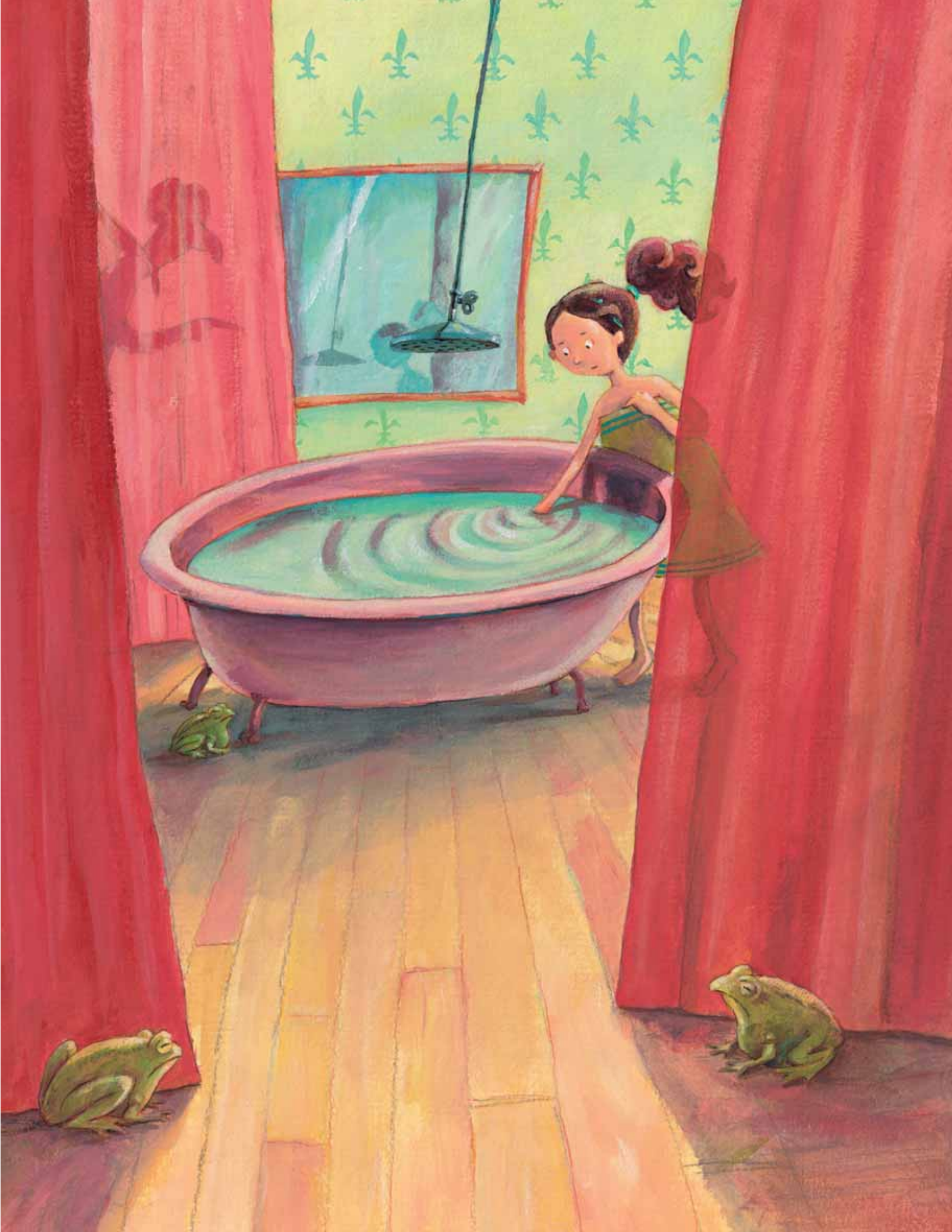
Μετά φώναξε την Ελίza και την πρόσταξε να μπει στο νερό και να λουστεί.

Όταν η Ελίza μπήκε στο νερό, ο πρώτος βάτραχος κάθισε στο κεφάλι της, ο δεύτερος στο μέτωπό της και ο τρίτος στο στήθος της, στο μέρος της καρδιάς.

Μα η Ελίza δεν τους πήρε είδηση. Γιατί ήταν τόσο καλή και τόσο αθώα, που τα μάγια δεν είχαν δύναμη καμιά πάνω της.

Το βλέπει αυτό η κακιά βασίλισσα κι αμέσως τρίβει πράσινα φλούδια από καρύδια, φτιάχνει έναν πολτό μαύρο και βρομερό και πασαλείβει το πρόσωπο της Ελίζας και μπερδεύει τα όμορφα μαλλάκια της. Πράγματι, την είδε ο βασιλιάς και δεν την γνώρισε.

Έκλαψε τότε πικρά η δύστυχη Ελίza κι απαρνηγόρητη έφυγε από το παλάτι.

Όλη μέρα περπατούσε στα χωράφια και στους βάλτους,
αναζητώντας τ' αδέρφια της. Όσοι έφτασε στο πυκνό
δάσος, κι εκεί την έπιασε η νύχτα. Πλάγιασε τότε στο
μαλακό χορτάρι να κοιμηθεί κι ο κόσμος όλος
πούχασε κι ο αέρας μοσχομύριζε ζεστός και λαμπύριζαν
τριγύρω αμέτρητες πυγολαμπίδες.

Όταν ξύπνησε η Ελίζα, ο ήλιος είχε σηκωθεί ψηλά στον ουρανό. Το κορίτσι,
βέβαια, δεν τον έβλεπε - γιατί τα ψηλά δέντρα έπλεκαν τα κλαδιά τους πάνω από
το κεφάλι της. Αλλά οι ακτίνες του χόρευαν ανάμεσα στα φύλλα σαν χρυσές
κλωστούλες.

Η μικρή βασιλοπούλα άκουσε νερό να κελαρύζει κάπου εκεί κοντά, έκανε λίγα
βήματα και βρήκε μια λιμνούλα. Κι όταν καθρεφτίστηκε στην επιφάνειά της, τα
΄χασε μόλις είδε πόσο βρόμικη και άσχημη φαινόταν. Στα γρήγορα έβγαλε τα
ρούχα της, μπήκε στο καθαρό νερό και ξανάγινε πεντάμορφη. Ύστερα συνέχισε
τον δρόμο της.

Την άλλη μέρα το πρωί συνάντησε μια γριούλα και την ρώτησε, μήπως είχε δει
έντεκα πριγκιπόπουλα. «Όχι», αποκρίθηκε η γριά. «Αλλά χτες είδα έντεκα
αγριόκυκνους με χρυσές κορόνες να κολυμπούν στο ποτάμι».

Κι έδειξε στην Ελίζα τον δρόμο για να πάει να τους βρει.

Η Ελίζα την ευχαρίστησε και προχώρησε.

